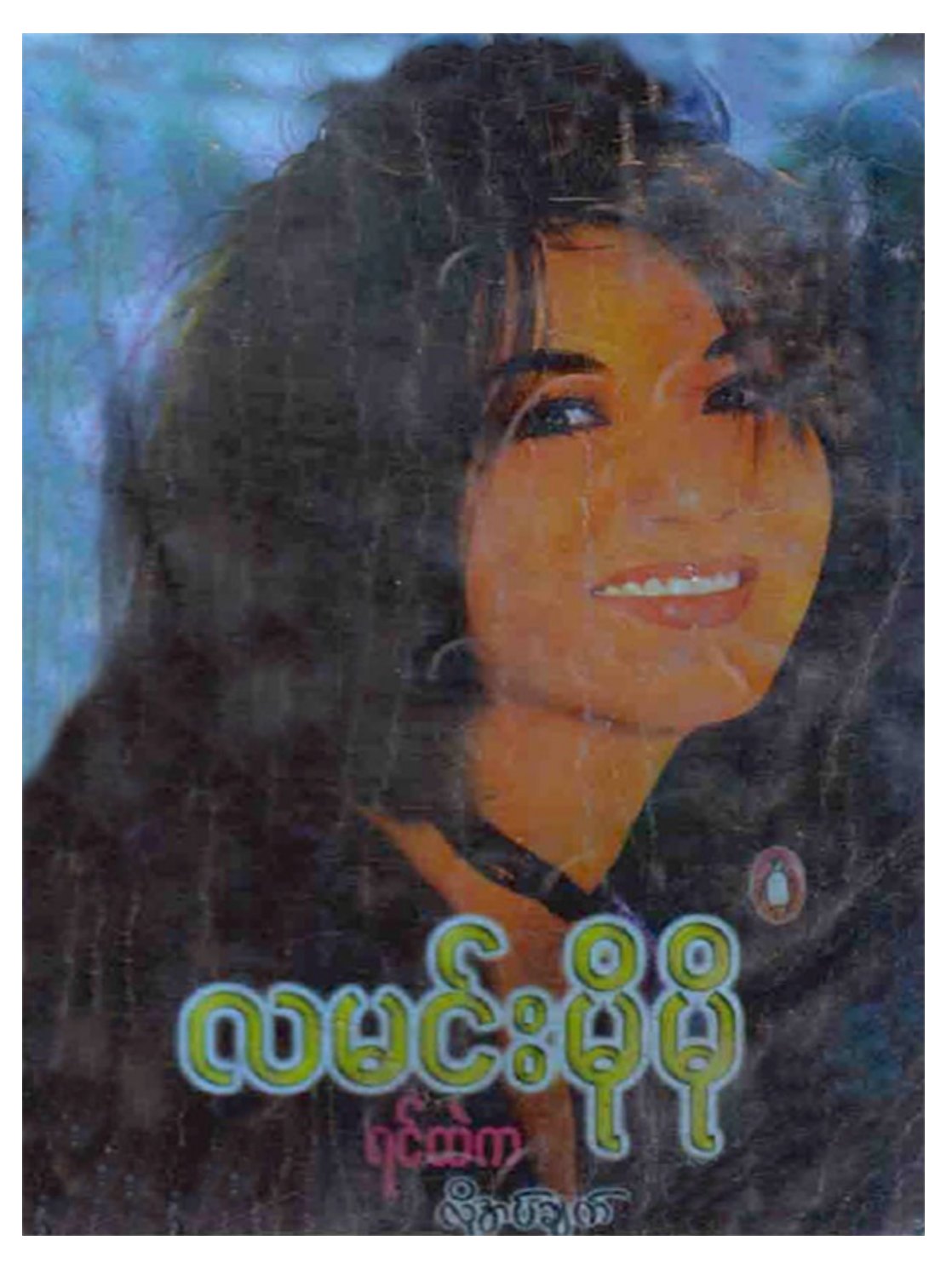

A close-up portrait of a woman with long, dark, wavy hair. She is smiling and looking slightly to the right. The background is a soft, out-of-focus blue and green. The image has a slightly grainy, vintage quality.

လမင်းမိုမို

ရှင်ထွန်း

လိမ္မော်

အခန်း(၁)

ဝေဆာသည် ဘောလံပင်ကလေးကို ပါးမှာ ထောက်ကာ တစ်ခဏ ပြီးတို့တို့ စဉ်းစားနေပြီးလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခလုတ်ဖြူကလေးများကို ဘောလံပင်ဖင်ပိုင်းလေးနှင့် ထောက်ကာထောက်ကာ နံပါတ်တစ်ခု နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ဖေဖေလား”

“အေး”

“ဖေဖေ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အေး ပြီးပြီ”

“ဖေဖေ ပန်းချီဆွဲနေတာလား၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီလား ဖေဖေ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ ပန်းချီမဆွဲနေပါဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ထိုင်ဖတ်နေတာ၊ ဘာအကြောင်းထူး ရှိလို့လဲ”

“အကြောင်းထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေကို တစ်ခုမေးချင်လို့”

“ဘာများမို့လို့လဲ သမီးရယ်၊ တစ်ခုမေးချင်တာများ”

“ဟိုလေ... ဖေဖေ... ဒီညနေ သမီး ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက် ထမင်းဖိတ်ကျွေးရင် ဖေဖေမှာ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်မလား”

မေးလိုက်ပြီးလျှင် ပေဆာသည် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ပြုံးစစလေးလည်း ဖြစ်နေပါသည်။ ဖေဖေက နားမလည်သလို စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တိတ်နေပြီးလျှင်...

“အဲဒါ ဖေဖေမှာ ဘာအနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာရှိလို့လဲ သမီးရဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်တာများ ကျွေးပေါ့”

“အဟင်း... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖေဖေ”

ဖေဖေက အံ့သြသလို သြ ဟု အသံထွက်လာပြီးမှ...

“ကျွေးပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဖေဖေကိုပါ ထမင်းပိုင်းမှာ အတူစားစေချင်တာ”

“စားမှာပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့ သမီးနဲ့ ညစာအမြဲအတူတူ စားနေကျပဲ”

“ဒါဖြင့် သမီး ထမင်းစားဖိတ်ခွဲမယ်နော်၊ သူက အိမ်လာလည်ချင်တယ် ပြောနေတာ ကြာပြီ၊ ဒီတော့ ဖေဖေနဲ့လည်း စကားလေး ဘာလေ ပြောရအောင်၊ သမီး ဒီနေ့ ညစာစားဖိတ်ခွဲမယ်”

ဖေဖေက တဟင်းဟင်း အသံထွက်အောင် ညင်ညင်သာသာ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင်...

“အိမ်မှာ ဟင်းကတော့ သိပ်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မရှိလှပါလား သမီး၊ သမီးက စောစောပြန်လာမှာမို့လို့လား”

“ခါတိုင်းထက် နည်းနည်းတော့ စောမယ် ဖေဖေ၊ ခဏနေရင် သမီးရဲ့ ကလပ်စ်တွေ ပြီးပြီ၊ ကျူရှင်ကလေးအိမ်ကိုလည်း စောပြီး သွားလိုက်မယ်၊ ဒါဆို နည်းနည်းစောပြန်ရောက်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဟင်းတော့ မချက်ပါဘူး၊ သမီး အပြင်က ဝယ်လာခဲ့မှာ၊ အိမ်မှာ နွေးရုံပဲ”

“ဪ... ဟုတ်ပြီလေ၊ ဖေဖေက ဖေဖေများ စားဖို့မျိုး

လုပ်ခိုင်းမှာလားလို့”

“မလုပ်ခိုင်းပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ သမီးရဲ့ ယောက်ျားလေး
ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ သမီးက ဖေဖေကို စားဖို့မှူး
လုပ်ခိုင်းမယ်ဆိုရင် ဘယ်သိပ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ အဟင်း... ဟင်း”

“အချိန်လည်း ရ၊ ဖရီဇာထဲလည်း အသားငါး သုံးလေးမျိုးရှိရင် ဖေဖေ
ချက်ပေးရလည်း ဘာဖြစ်သလဲ သမီးရယ်၊ သားအဖချင်းပဲ ရပါတယ်”

“သမီး ဝယ်လာခဲ့မှာပါ ဖေဖေ။ ဒါပဲနော် ဖေဖေ”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ”

ဝေဆာက ပြုံးပြုံးကလေး ဖုန်းချလိုက်ပြီး နောက်ထပ် နံပါတ်တစ်ခုကို
ဘောလ်ပင်လေးနှင့်ပင် ဆက်နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို... ကိုညဏ်လား”

*

ဘဲလ်သံကြောင့် တံခါးထဖွင့်လိုက်တော့ ဦးဘုန်းလတ်က သမီးဖြစ်သူကို
အပြုံးနှင့် ကြိုဆိုရင်း သမီးလက်ထဲက ဖော့ဘူးဖြူဖြူလေး ငါးဘူးပါသော
ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို ဆီးကြိုယူသည်။

“ရတယ် ဖေဖေ၊ သမီး မီးဖိုထဲ တစ်ခါတည်း ယူသွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးဝင်သွားသော ဝေဆာပုံစံမှာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထမင်းစားဖိတ်ဖို့ အဖေ့ထံ
ခွင့်တောင်းထားရခြင်းအပေါ်၌ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အားတုံ့အားနာလေးလိုလိုနှင့်

တစ်မျိုးလေး မလုံမလဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ဤဟန်ပန်ကလေးက သမီး ခေါ်လာ ဖိတ်လာမည့် လူငယ်ဟာ ရိုးရိုးသာမန် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ဦးဘုန်းလတ်ကို နားလည်သဘောပေါက်စေသည်။

သမီးမှာ ငယ်သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးတွေ ရှိခဲ့တာပဲ။ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ကောင်ကျ၊ နိုင်ငံခြား ထွက်တဲ့ကောင် ထွက်နှင့် အဝင်အထွက် လျော့ပါးသွားခဲ့သော်လည်း တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးတည့်သလို ရောက်ချပေါက်ချလာတတ်တဲ့ တချို့ကောင်လေးတွေ ရှိတတ်သေးတာပဲ။

သူတို့အတွက် သမီးက ဘယ်တုန်းကမှများ ကြိုတင်ခွင့်တောင်းတာ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ကောင်လေးတွေဟာ သမီးနှင့် နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ငြင်းခုံ နှိပ်ကွက်ကြလေ့ ရှိပြီး ဦးဘုန်းလတ်ကိုပါ “အန်ကယ်လ်” “အန်ကယ်လ်” နှင့် တရင်းတနှီး ရှိကြသည်။

သူတို့နှင့်လည်း သမီးက “ဖေဖေ ဒါကဖြင့် ဘယ်သူ” လို့ အထူးတလည် မိတ်ဆက်ပေးနေရတယ် မရှိ။ သူတို့စကားတွေထဲ အော်ဟစ်ခေါ်ငင်နေကြတဲ့ အထက်ကပင် ရဲထူး၊ မိုးဟိန်း၊ မြတ်မင်းထွန်း စသဖြင့် အလိုလို သိနေရသည်။

တစ်ခု ထူးခြားတယ် ပြောနိုင်တာကတော့ သမီးမှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း ပိုများခြင်းပင်။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဆိုလို့ တစ်ချိန်မှာ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတတ်သည်။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေသာ ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်မျိုး၊ အထက်တန်းမှာ တစ်မျိုး၊ တက္ကသိုလ်ကျ တစ်မျိုး၊ အလုပ်ခွင်ထဲရောက်တော့ တစ်မျိုးနှင့် ထပ်တိုးပွားလာလိုက် အဟောင်းတွေနှင့် ဝေးကွာလိုက် လည်ပတ်နေသည်။

သမီးရဲ့ ပုံစံကလည်း သွက်လက်သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ဉာဏ်ထက်ထက် ခေတ်မီမီကလေးနှင့် အရေးပါပါ အရာရောက်ရောက်ကလေးလည်း

နေထိုင်ဆက်ဆံတတ်သည်။ သမီးမှာ ရှိုးတိုးရှုန်းတန်း အမူအရာဆိုတာမျိုး အတော်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရဲတင်းသွက်လက်ပြီး ကလက်ခြင်းလည်း မရှိတဲ့ပုံစံလေးကို ယောက်ျားလေးတွေက ခင်ခင်မင်မင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါင်းရဲကြပေသည်။

ဤပုံစံကလေးကိုပဲ ဦးဘုန်းလတ်ကလည်း ကြိုက်ပါသည်။ မရဲတရဲ ရှက်တက်တက် အိညောင်ညောင် မိန်းကလေးပုံစံမျိုးထက် စာလျှင် ဦးဘုတ်လတ်က ဒါကို ပိုသဘောကျသည်။

ဦးဘုန်းလတ်က မီးဖိုခန်းဝသို့ လိုက်ပါလာပြီး...

“ထမင်းအိုးတော့ ဟိုမှာ ဖေဖေ တည်ပြီးပြီ”

“အို... ဖေဖေကလည်း၊ သမီးလာမှ တည်မှာပေါ့လို့”

“ခါတိုင်းလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဖေဖေအားရင် အားသလို တည်နေကျပဲ သမီးရဲ့၊ သမီးတို့ကျောင်း Exam တွေ ဘာတွေရှိလို့ တစ်ရက်နဲ့ Result အပြီးထုတ်ဖို့ ဖေဖေ ဟင်းပါချက်နေကျပဲ၊ ဘာဖြစ်တုန်း သမီးရဲ့”

ဝေဆာသည် နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိက အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းက ဆရာမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်... ဖေဖေကလည်း အဲဒါက အဲဒါပဲ”

“အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခုက ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေမို့ သမီးက ဖေဖေကို အားနာတာပါ ဖေဖေရဲ့”

သမီးရဲ့ ရှက်စနိုး မျက်နှာလေးကြောင့် ဦးဘုန်းလတ်မှာတောင် တစ်မျိုးကြီး ထူးခြားခံစားရတော့မှာလိုပင်။ သမီးမှာ ဒါမျိုး တစ်ကြိမ်မှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ ဦးဘုန်းလတ်က လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ရင်း...

“ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေ၊ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေနဲ့

ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ်တုံး သမီးရဲ့၊ ဘာလဲ... သမီး ဆိုလိုတာက သမီးရဲ့ ချစ်သူလား”

ဦးဘုန်းလတ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးလိုက်ပါသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ သမီးရဲ့ နှာခေါင်းလေးက ခပ်ရှက်ရက်နှင့် ရှုံ့သွားကာ...

“ဟာ... အဲလိုကြီးတော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ သမီးက အဲသလို အဖြေပေးတော့မယ် ဆိုရင်တော့ ဖေဖေကို ကြိုပြော ကြိုတိုင်ပင်ဦးမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ခုဟာက အဲလို အဖြေပေးတော့မှာမို့လို့ ဖေဖေကို ကြိုပြောတဲ့ သဘောပဲလား”

“အဲသလိုကြီးလည်း မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ”

ဝေဆာက ဘူးထဲက အစားအသောက်တွေကို လက်ကိုင်နှင့် အိုးပြားလေးထဲ ထည့်၊ မီးဖိုပေါ် တင်နှွေးပြီး ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြင်၊ အကျ...ပင် မလဲသေးဘဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် လုပ်နေရင်းက..

“သမီး မပြောတတ်ဘူး ဖေဖေရဲ့၊ သူ့ကို လက်ခံမယ်၊ ခေါင်းညိတ်မယ်လည်း အတိအကျ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီး စဉ်းတော့ စဉ်းစားနေတယ်။ လက်ခံချင်တဲ့ သဘောထားလည်း ရှိတယ်၊ မသိဘူး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီး အိတ်စ်ပီးရီးယင့်စ်လည်း မရှိဘူး၊ သိပ်နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို သဘောလည်း ကျတယ်၊ အခုဟာကတော့ သူကလည်း တောင်းဆိုနေတယ်။ အိမ်ကို လာလည်ပါရစေ၊ ဖေဖေနဲ့လည်း ခင်မင်ပါရစေ၊ တွေ့ဖူးပါရစေဆိုတာကို လက်ခံခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ သဘောပဲ”

ဦးဘုန်းလတ်က သမီးဖြစ်သူကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကြည့်ရင်း...

“ငါ့သမီးကို မေတ္တာရှိတယ်၊ ပရိပို့စ် လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ သူတွေကတော့ ဒီတစ်ယောက်တည်း က,မှာမဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ သမီး သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး ဖေဖေ၊ ချစ်လည်း
မချစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ချစ်တယ် စိတ်ဝင်စားတယ်လား”

“သူက တော်တယ် ဖေဖေရဲ့”

မေးခွန်းနှင့် မဆီလျော်တဲ့ အဖြေတစ်ခုကို သမီးက ခပ်သွက်သွက်
ပြန်ပေးသည်။ ဦးဘုန်းလတ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ပင်....

“ဘယ်နှနာရီလောက် ချိန်းထားလဲ သမီး”

“ခြောက်နာရီအတိ ဖေဖေ”

“အေး... အေး”

ဟင်းတွေနွေးပြီး စားပွဲပေါ် ပြင်ဆင်ပြီးလျှင်တော့ ပေဆာသည်
ရှောက်ချိုသီးတွေ ဖျော်ကာ ဖျော်ရည်ကို ဖရစ်ချိုထဲ အသင့်ထည့်အေးထားပြီး
ဖရဲသီးတစ်စိတ်၊ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် စပျစ်သီးကြီးကြီး အနည်းငယ်ကို ပန်းကန်တွင်
လှပအောင် ပြင်ဆင်ခွဲစိတ်ထည့်ကာ ခက်ရင်းသေးသေးများ အဆင်သင့်
တပ်ထားခြင်း စသဖြင့် ကြိုကြိုတင်တင် စီမံလုပ်ကိုင်နေပြီးလျှင် သူ
အခန်းထဲဝင်သွား၍ ရေချိုး၊ အဝတ်လဲနေတော့ပြီ။

ဦးဘုန်းလတ်ကား သမီးက တော်သည်ဆိုတဲ့ လူရွယ်ကို
စိတ်ဝင်စားမိခြင်းနှင့် ဘာကိုမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်နိုင်တော့ပေ။
ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ဝရန်တာ ထွက်ရပ်နှင့် မကြာခင် ရင်ဆိုင်ရမည့် ကိုယ်
အကြောင်းမသိသေးသူ တစ်ယောက်အတွက် အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။

သမီး မေမေဆုံးတာ ငါးနှစ် ရှိပြီ။ သမီး ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်မှာပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ
ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဘုန်းလတ်ဟာ သမီးရဲ့ မေမေ ဒေါ်ပေပေမွန်နှင့်
အိမ်ထောင်မကျခင်ကတည်းကပင် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုင်းတစ်လိုင်းမှာ အရာရှိငယ်၊

ဝေနှင့် အိမ်ထောင်ကျတော့ အသက်သုံးဆယ်တွင်း ရှိနေပြီ။

အရင်က ကိုယ့်ဌာနေမှာ ပြန်နားလှ တစ်လနှစ်လ ဖြစ်သော်လည်း ဝေနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်တော့ နှစ်နှစ်လောက် ထွက်၊ နားလျှင် တစ်နှစ်လောက် ပြန်နား၊ ဤသို့ဖြင့် မိသားစုနှင့် နေချိန်လေး ယူရသည်။

နဂိုကတည်းက ပန်းချီဝါသနာပါလှသူမို့ ငယ်ငယ်ကလည်း ဆွဲ၊ သင်္ဘောပေါ်ရောက်လည်း ဆွဲ၊ အိမ်မှာ ပြန်နားလည်း ဆွဲ။ အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်လျှင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ပဲ ကိုယ်ပြန် အခြေချနေထိုင်ပြီး မိသားစုနှင့်ပဲ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး အချိန်ပေး နေထိုင်ကာ ပန်းချီလေးပဲ အေးအေးလူလူ ဆွဲတော့မည်လို့ ကြံရွယ်ထားခဲ့ပါသည်။

ငွေလည်း အတော်ရှာပြီးပြီ။ ဒီကြားထဲ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တိုးကာ ချိမ်လည်း ဖြစ်နေပြီ။ စုမိဆောင်းမိလည်း ရှိပါပြီ။ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ထိကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာသန်စွမ်းဦးမှာ သေချာနေကာ အဲဒီ အသက်ကျမှ နားမည်လို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

ဝေ သားအိမ်ကင်ဆာနှင့် ကွယ်လွန်တော့ သူ့အသက် ငါးဆယ်သာ ရှိသေးသည်။ ဘွဲ့ရပြီးစ အပျိုရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်တာမို့ သူ့အသက် ငါးဆယ်မှာပဲ သင်္ဘောပေါ်က ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့သည်။

သူ ဒီမှာပဲ အခြေချသည်။ စီးပွားရေးတွေ ဘာတွေလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါ။ ခြံနှင့်တိုက်ကို နိုင်ငံခြားသား ငှားစားသည်။ ငွေပိုနှင့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကျယ် တစ်ခန်း ဝယ်ယူကာ သားအဖနှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြသည်။ သမီးက အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ အက်ဖ်အီးစီနှင့် လခရတဲ့ ဆရာမ။ သူကတော့ ပန်းချီသာ ဆွဲတော့သည်။

ခုခေတ်မှာ လက်ရာကောင်း လက်ရာသန့် ပန်းချီကားများ ဖန်တီးရေးဆွဲ နေနိုင်ပါက ဝင်ငွေ မသေးပေ။ ငွေကြေးအတွက် ပန်းချီဆွဲနေတာ မဟုတ်ပေမယ့်

ပန်းချီဆွဲနေတဲ့အတွက် သူ ငွေကြေးရနေပါသည်။

သမီးဟာ ခုဆို အသက်အစိတ် ပြည့်ပြီးလို့ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထဲမှာ ဆရာမ အလုပ်မျိုးလည်း လုပ်နေတာမို့ အထိုက်အလျောက် ရင့်ကျက်အရွယ်ရောက်နေပြီ။ အသက်အရွယ်ဟာလည်း ဒီမှာ ဒီမှာပဲ ရပ်တန့်နေမှာ မဟုတ်။

ဒီတော့ သမီး အရွယ်မလွန်မီ မဟိုင်းမီ အဖော်ရှာသည့်ကိစ္စမှာ သဘာဝကျပါသည်။ သမီးဟာ သွက်လက်ချက်ချာ ဉာဏ်ထက် ခေတ်မီဝင်ဆွဲတဲ့အပြင် ချောမောလှပ ကြော့ရှုံးသော ရုပ်ရှည်ရူပကာလေးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သေးသည်။

သမီးဟာ ခင်ပွန်းယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက် ရထိုက်သည့် သတိုးသမီးလောင်းပင်။

*

ဉာဏ်ရည်သစ်... တဲ့။

သမီး မိတ်ဆက်ပေးသော လူရွယ်ကို ဦးဘုန်းလတ်က ပြုံးရယ်လက်ကမ်း၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကာ...

“ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ မောင်ဉာဏ်ရည်သစ်၊ အန်ကယ်လ်တို့က ဒီသားအဖ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ သမီး မိတ်ဆွေက အန်ကယ်လ် မိတ်ဆွေပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်၊ ခုလို အန်ကယ်လ် မိတ်ဆွေအဖြစ်ပါ လက်ခံတဲ့စကား ကြားရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

မြင်မြင်ချင်း အပေါ်ယံအမြင်၌ ပင် ဉာဏ်ရည်သစ်ဆိုတဲ့ လူရွယ်ဟာ အမှတ်တစ်ရာပြည့် ပေးချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် သဘောကျစရာ ဖြစ်နေပါသည်။ ဖြူစင်သော အသားအရည် ရုပ်ရည်က ခန့်ညားချောမောလျက် မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ အပြုံးများ၊ စကားအပြောအဆို၊ ကိုယ်ဟန်အမူအရာကအစ ရည်မွန်သန့်ပြန့်နေသည်။

မျက်လုံးများက စူးရှထက်မြက်ခြင်းနှင့် တွဲလျက် သိမ်မွေ့သော သဘောကိုပါ ဆောင်သည်။ နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ကျယ်ဝန်းမြင့်မားမည့် သဏ္ဌာန်လည်း ပြည့်ဝသည်။

ရုပ်လက်ရှည် ကွမ်းရိုးစင်း အဖြူပေါ် အညိုနုနှင့် ချောကလက်ရောင် မှောင်မှောင် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ဆင်ထားပုံကလည်း လူကို ရှင်းသန့် အဆင့်မြင့်နေကာ လွန်လွန်ကဲကဲလည်း မရှိ။ ဆံပင်တိုတိုကို ညှပ်ထားပုံဟာ ခေတ်မီသော်လည်း လူရည်သန့် လူကြီးလူကောင်းပုံကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက် ထွက်စေသည်။

ဝေဆာရဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူအပေါ် ရိုသေကိုင်းညွတ်သော အမူအရာလည်း ရှိနေလျက် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ချက် ရှိပုံကလည်း သူ့ကို ရှိုးတိုးရှုန်းတန်း မရှိစေဘဲ ယဉ်ကျေးအဆင့်အတန်း မြင့်လို့သာ နေတော့သည်။ အမြင်တစ်ခုမှာတော့ ဘယ်ဘက်က လှည့်ကြည့်လို့မှ အပြစ်အနာအဆာ မတွေ့ရနိုင်ဘဲ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စရာသာ ဖြစ်နေပါသည်။

အင်း... အင်း... တော်လိုက်တဲ့ သမီး၊ ရွေးတတ်တဲ့ သမီး၊ သူ့ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲရမည့် အမျိုးသားကို လူတကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အထင်ကြီးလေးစား နှစ်လိုသွားနိုင်အောင်များ ရွေးထားတတ်လိုက်တာ။

“ကိုဉာဏ်က အမ်မံဘီဘီအက်စ်ဘွဲ့ရ တစ်ယောက်ပါ ဖေဖေ”

“ဪ...”

ဦးဘုန်းလတ် အံ့သြသွားရပြန်သည်။ ဆရာဝန်ပေါ့။

“ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်တော့ မလုပ်ဘူး”

“ဪ... ဒါဖြင့် ဘာအလုပ် လုပ်သလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ဘဝရပ်တည်ဖို့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အနေနဲ့ကတော့ ကလင်းနစ်တစ်ခု ဖွင့်ထားပါတယ် အန်ကယ်လ်”

“ဪ... ဪ... ဒါ ဆရာဝန်နဲ့ အပ်စပ်တဲ့လုပ်ငန်းမျိုးပါပဲ။

စီးပွားရေးသဘော ဆောင်ပေမယ့်လည်း စိတ်သဘောမှန်ရင် ကုသိုလ်လည်း ရ၊ ဝမ်းလည်းဝ လုပ်ငန်းမျိုးပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်၊ ကိုယ်ပိုင်တော့ ဆေးမကုဘူး၊ စီးပွားပဲ ကျိုးရှာမယ်ဆိုတဲ့ သဘောသက်သက်နဲ့တော့ ဒီဆေးခန်း ဖွင့်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ။ တိုင်းပြည်မှာ ဆေးကုနိုင်တဲ့ ဆရာဝန်ဦးရေက မရှားပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆေးကုသမှုအပိုင်းက လျော့သွားလည်း ဘာမှ အကျိုးယုတ်မသွားဘူးဆိုပြီး အားနည်းနေတဲ့ အပိုင်းဘက်ကို ဝါသနာလည်း သန်တာနဲ့...”

“မောင်ဉာဏ်ရည်သစ်က ဘယ်ဘက်ကို ဝါသနာထက်သန်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရီဆာ့ချ်ပိုင်း။ သုတေသနပိုင်းက အားလည်းသလားလို့ပါ အန်ကယ်လ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ဆေးသုတေသနမှာ ကျွန်တော့်ဆရာကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထောက်အဖြစ်နဲ့ ဆရာကြီး သုတေသနပြုတဲ့ ပညာရပ်တွေမှာ ကူညီရင်း လေ့လာရင်း ပညာယူနေပါတယ်”

“ဪ...”

ဦးဘုန်းလတ်က ဉာဏ်ရည်သစ်ရဲ့ လေးနက်ထက်သန်သော

မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“ကျွန်တော်က စာဖတ်အား မှတ်အားလည်း ကောင်းတော့ စာဆက်ကျက်ရမယ် ဆိုရင်လည်း အခက်အခဲ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် မိဘတွေကတော့ ယူကေထွက်ပြီး အိမ်အစီပီ ယူမလား၊ အမေရိကား ထွက်ပြီး အိမ်ဒီ ဆက်တက်မလား အားပေးကြပါတယ်”

“အင်း...”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဘက်ကို ထက်သန်ကြတဲ့ သူတွေက ဦးရေများပါတယ် အန်ကယ်လ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ရီဆာချ် အပိုင်းအတွက်က လူတော်တွေ ဒီမှာ နည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလုပ်ငန်းမျိုးက ရေရှည်လုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်ပြီး ဝင်ငွေမရှိဘဲ ငွေဝင်တဲ့အလုပ်မျိုးဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ လုပ်ဖို့ ဝန်လေးကြတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ စေတနာတို့ ဆန္ဒတို့ရှိတိုင်းလည်း တာရှည်စွန့်စားနှစ်မြုပ်ဖို့ မလွယ်တဲ့ သဘောမျိုး ရှိပါတယ် အန်ကယ်လ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ မောင်ညဏ်ရည်သစ်”

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကလင်းနစ်ကရတဲ့ ဝင်ငွေက ရှိနေတော့ မခက်ခဲသလိုပဲ ဖြစ်နေလို့ လုပ်နိုင်တာပါ အန်ကယ်လ်၊ ဆရာကြီးကိုလည်း ကူညီရာရောက်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စား၊ လူသားတွေအတွက်ကော တိုင်းပြည်အတွက်ပါ အကျိုးရှိတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ဗဟုသုတနဲ့ ပညာ အမြဲတိုးနေမယ့် လိုင်းမျိုး ဖြစ်လို့ပါ၊ ဘယ်ပညာရပ်မဆို ရပ်တန့်ပြီး ဆုံးနေတာ မရှိဘဲ လေ့လာလေ့ ရှေ့ကို အသစ်အသစ်တွေ ထပ်သိရလေ မဟုတ်လား အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ပညာသစ်တွေ ထပ်သိခွင့်ရပြီး ဆည်းပူးနေချင်တာလည်း ပါပါတယ်...”

ဝင်ငွေအတွက် ကလင်းနစ်ကတော့ ကျွန်တော် ခဏတဖြုတ်လောက် အချိန်ပေးရုံနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဟာသူ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်”

“အင်း... ရည်ရွယ်ချက်က အင်မတန် ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ အန်ကယ်လ် ချီးကျူးပါတယ်”

ဉာဏ်ရည်သစ်က ဝေဆာ ကမ်းပေးသော ရောက်ချိုရည်ဖန်ခွက်ကို လက်လှမ်းယူကာ သင့်ခံယူ ဆိုရင်း တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပါသည်။

“မိဘတွေကတော့ အင်နိဆားဗစ်စ်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေက (.....) နိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေပါတယ်။ မေမေက ဖေဖေနဲ့အတူ လိုက်နေပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်က မိသားစုလိုက် စင်္ကာပူမှာ နေတော့ ဒီမှာတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

စကားဆက်ပြောနေသမျှ ဉာဏ်ရည်သစ်နှင့် ပတ်သက်၍ သိလာရသည့် အချက်အလက် မှန်သမျှဟာ အကောင်းချည်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ချီးမွမ်းစရာ အမှတ်ပေးစရာတွေသာ ဖြစ်နေသည်။ မနှစ်ခြိုက်စရာ အမှတ်လျှော့စရာရယ်လို့ တစ်ကွက်မှ မတွေ့ရပေ။

ဦးဘုန်းလတ် ပန်းချီဆွဲတာကို ဝေဆာမှ တစ်ဆင့် သိထား၍ လည်း ဦးဘုန်းလတ်ရဲ့ ပန်းချီကားများကိုပါ ပန်းချီခန်းထဲ ဝင်ကြည့်၍ စိတ်ဝင်တစား ချီးမွမ်းပါသေးသည်။ ပန်းချီပညာနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း ကိုယ်တိုင် မဆွဲတတ်တာကလွဲ၍ အသုံးအနှုန်း၊ အခေါ်အဝေါ် အယူအဆတွေ ဖတ်မှတ်လေ့လာထားဖူး၍ အကျအန ဆွေးနွေးနိုင်ပြန်သည်။

ဘယ်အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့ပဲ စကားစလိုက် စလိုက် ဉာဏ်ရည်သစ် မဆွေးနွေးနိုင်တာ လုံးဝစိမ်းသက်တာ ရှိမနေပါ။ အဘက်ဘက်ကကို ဗဟုသုတတွေ ရှိတဲ့အပြင် အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေကလည်း အိုင်ကျူမြင့်တဲ့

ထက်မြက်သူပီပီ ရှေ့ပြေးကာ စမတ်ကျနေသည်။

ဒီနေရာမှာတော့ သူ့အယူအဆ နည်းနည်းလွဲနေပြီလို့ ရှာကြံအပြစ်ဆိုမယ် ဆိုရင်တောင် ရှာလို့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်ရည်သစ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ တော်အောင်သာမက ကောင်းအောင်လည်း နေတဲ့သူပင်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း စံပြလို့ရလောက်အောင် ကောင်းတာကိုသာ ရှာဖွေကျင့်ကြံနေသူမျိုး ဖြစ်သည်။

မကောင်းသော အပြုအမူဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှောင်ကျဉ်၍ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရှောင်ကျဉ်ဆင်ခြင်နိုင်မှ အထင်ကြီးမည့်သူမျိုးပင်။ ဆေးလိပ်၊ အရက် လုံးဝမသောက်။ လောင်းကစား မရှိ။ မိန်းမလိုက်စားဖို့ လုံးဝ ဝါသနာမပါဘဲ ရည်းစားတောင် ခုမှ တစ်ဦးတည်း ထားဖို့ စတင်ကြိုးစားနေတုန်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီလိုပါ၊ ဒီလိုပါ” ဟု သူ့ကိုယ်သူဖော် ကိုယ်ရည်သွေးနေတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့စကားထဲ၌ ကို ရိပ်မိအောင် ပေါ်လွင်နေတာ ဖြစ်လေသည်။ ခံယူလျက်၊ ရည်မှန်းချက်တို့ကို အမြင့်ဆုံး ထား၍ ထိုစံတို့နှင့် ကိုက်ညီအောင် စည်းစနစ်တကျ ကျင့်ကြံအားထုတ် နေထိုင်တတ်သူ သက်သက်ပင်။

ထမင်းဝိုင်း၌ သုံးဦး အတူစားသောက်ကြတော့လည်း ဦးဘုန်းလတ်ကို လူကြီးမို့ ဦးချကာ ဝေဆာ့ကို အမျိုးသမီးမို့ ဦးစားပေးသည်။ စားပုံသောက်ပုံ အဆင့်အတန်း မြင့်လှသည်။

ဦးဘုန်းလတ်ကား ဉာဏ်ရည်သစ်ကို ကြည့်ရင်း အကဲခတ်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်မှာပင် မောလှလာသည်။ သူသာ အသားယူ လိမ်ညာဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လျှင် (လိမ်ညာဟန်ဆောင်နေပုံလည်း လုံးဝ မရပါ) သူဟာ ဘက်စုံမှာ စင်းလုံးချော ထူးချွန်သော၊ တော်သော၊ ထက်မြက်သော ၊ လိမ္မာသော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ အဆင့်မြင့်သော၊ သဘောထား ပြည့်ဝသော၊ အားကိုးထိုက်သော လူချွန်လူကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ရုတ်တရက်အတိမှာ သူ့ဆရာကြီးအိမ် သွားဖို့ ချိန်းဆိုထားချက်ရှိ၍ ဉာဏ်ရည်သစ်က နှုတ်ဆက်ပြန်ပါသည်။ ဦးဘုန်းလတ်သည် တီဗီရီမုတ်ကိုင်ကာ စလောင်းက ဘောလုံးပွဲ ချယ်နယ်လ်တစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်နေဆဲ ဝေဆာကတော့ ထမင်းပွဲသိမ်းကာ ဆေးကြောရှင်းလင်းနေပါသည်။

ဉာဏ်ရည်သစ်သာ ဆိုရင်တော့ ဒီလို အားအားလျားလျား ဘောလုံးပွဲကို အချိန်ပေး ထိုင်ကြည့်နေပါ့မလား၊ ဦးဘုန်းလတ်က တွေးနေမိဆဲ ဘေးကို ဝေဆာက ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ Funniest Video ကြည့်ရအောင်၊ လာနေပြီ ဖေဖေ နော်”

“ကြည့်... ကြည့်”

ဝေဆာက ချယ်နယ်လ် ပြောင်းလိုက်၍ သားအဖနှစ်ယောက်သား ရယ်စရာဟာသတွေကို ရွေးရိုက်ထားသည့် အစီအစဉ်ကို အတူကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်နေမိကြပါသည်။ ခုမှပဲ စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတော့တယ်။

အစီအစဉ်က တို၍ ခဏနှင့် ပြီးသွားသည်။ ဝေဆာက ဘောလုံးပွဲ ချယ်နယ်လ်ကို ပြန်ရွှေ့ပေးရင်း...

“ဖေဖေ့ကို မေးရဦးမယ်”

“မေးစရာ မလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒီလူငယ် အတော်တော်ပါတယ်”

ဝေဆာက ခပ်ဟားဟားကလေး ရယ်ရင်း...

“ဖေဖေကလည်း သမီး ဒါမေးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတော်တာ သမီး သိပြီးသားပါ”

“အင်း... တော်တာမှ လူတစ်ယောက်နဲ့ မတူလောက်အောင်ကို သူဟာ Perfect ဖြစ်နေတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ပါဖက်ကံ ဖြစ်မနေနိုင်ဘူး၊ သူက ဖြစ်နေတယ်။ ဒါဟာ...”

“ဘာဖြစ်သလဲ ဖေဖေ”

ဦးဘုန်းလတ် စကားရပ်နေ၍ ဝေဆာက ထောက်ပေးသည်။

“ဘာဆက်ပြောရမယ် မသိလို့ ရပ်နေတာ သမီးရဲ့၊ အင်း... ဘယ်လို ပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိဘူး၊ သမီး သူ့ကို သဘောကျသလား”

“ခုထိတော့... ခုထိတော့ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ သဘောအကျဆုံးလို့ ဆိုပါစို့ ဖေဖေရယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားတော်ကိုပဲ ရွေးချယ်ချင်တာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် သမီးကို ချဉ်းကပ်တဲ့ အထဲက သူ့ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရော စံပြလူပဲဆိုပြီး သမီး လက်လွှတ်မပစ်ချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်မှာပဲ ဖေဖေ”

“သမီး သူ့ကို ချစ်သေးပုံတော့ မရဘူး”

“ဟုတ်တယ် ထင်တယ်”

“သူ ပြန်တဲ့အခါ ဖေဖေဆီက ဘာမှတ်ချက်များ ကြားရမလဲဆိုတဲ့ တထိတ်ထိတ် စိတ်လှုပ်ရှား မျှော်လင့်မှုမျိုးလည်း သမီးဆီမှာ မတွေ့ရဘူး၊ သမီးပုံက တာဝန်ရှိတာတစ်ခု လုပ်လိုက်ပြီးသလိုပဲ။ ဖေဖေကို ခေါ်ပြချင်တယ်၊ ပြတယ်၊ ပြီးပြီ၊ ဖေဖေမျက်စိထဲ အပြစ်မတွေ့နိုင်ဘူး လို့လည်း သမီး သိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ အဲလို ဖြစ်နေတယ်”

ဦးဘုန်းလတ်က ဖြူစင်ပွင့်လင်းတဲ့ သမီးရဲ့ ခေါင်းကလေးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ပုတ်ပြီး ပြုံးနေမိသည်။

“ဖေဖေ သဘောကျသလား”

“သဘောမကျစရာ တစ်ချက်မှမှ မရှိဘဲ သမီးရဲ့”

“ဒါပေမယ့် သဘောကျရဲ့လား”

“ဟား ဟား၊ ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းကွာ၊ ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေဟာ သူ ပြန်သွားမှပဲ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ်ပြီး ပေါ့ပါးသွားသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဖက်ဖက်က သိပ်တော် သိပ်ကောင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ရဲ့ သူ့လောက် မတော်တဲ့ ချို့ယွင်းချက် တစ်ခုခု ဘယ်တော့ ပေါ်လွင်သွားမလဲလို့ ရင်မောလိုက်ရတာ သမီးရယ်၊ လူကြီးတန်မဲ့ ကိုယ့်စကား ကိုယ့်အပြုအမူ တစ်ချက်တလေ အထင်မကြီးစရာ ပါသွားမှာစိုးရိမ်ပြီး သတိထား ဂရုစိုက်ဆက်ဆံနေရတဲ့အပေါ် မောနေတာ။ လွတ်ကို မလွတ်လပ်တော့ဘူး...”

သူက ဝမ်းတွင်းပါ တော်ကိုတော၊ ကောင်းကိုကောင်းနေတာ၊ ကိုယ်က သူ့လောက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတော်နိုင်၊ မကောင်းနိုင်တာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနေတော့ ကိုယ်ပဲ ညံ့နေသလိုလို၊ သူ စကားပြောနေနေသလောက် ကိုယ်က မယဉ်ကျေး မသိမ်မွေ့တာ ကိုယ်ဟာကိုယ် သိနေတော့ ရိုင်းဦးဟဲ့ဆိုပြီး ကိုယ့်ပါးပဲ ကိုယ်ပြန်ရိုက်ရမလိုလို...”

“ဟား ဟား ဟား”

ဝေဆာက ဗိုလ်လေး နှိပ်ပြီး ခါးလေး ကုန်းကာ လှန်ကာ ရယ်ပါသည်။

“ဖေဖေ စိတ်ညစ်သွားတာပေါ့ ဟား ဟား”

“အေးကွာ၊ ဘယ်လိုပြည့်စုံနေမှန်း မသိပါဘူး၊ ဖေဖေတစ်သက် ဒီလောက်ပြည့်စုံ ထူးချွန်ကောင်းမွန်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဘယ်တော့ ဘာအားနည်းချက် ပေါ်လာမလဲ စောင့်ကြည့်နေတာ ပြန်သာသွားတယ်။ ဘာအားနည်းချက်မှ မတွေ့လိုက်ဘူး”

“ကိုညဏ်က ရုပ်ရည်ကြောင့်ရော၊ အကျင့်စာရိတ္တကြောင့်ရော၊ ယာဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု ကြောင့်ရော လူသိသိပ်များတာပဲ ဖေဖေ၊ အဲဒီ အပြင် သူ

ကြိုးစားတာ၊ တော်တာတွေကြောင့် လူကြီးသူမတွေကတောင် လေးစားကြတယ်”

“ဟုတ်မှာပဲလေ၊ ဖေဖေ ဘာမှ အပြစ်ပြောဖို့ မရှိဘူး သမီး၊
သဘောမကျတာ တစ်ချက်မှ မရှိဘူး၊ ရှေ့အဖို့ကတော့ သမီးဘာသာ သမီး
ဆက်ဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ၊ ဒီလို လူရွယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို လက်ခံရတာ တောင်
သမီးမှာ ဂုဏ်ရှိသလို ဖြစ်နေတယ်”

“အဟင်း... သမီးထက် သာတာကိုတောင် သူ ကြိုက်သင့်တယ်နော်”

“ငါသမီးကလည်း တော်ပါတယ်၊ မိန်းမကောင်းလေးလည်း
ဖြစ်တာပဲလေ။ ဒါပေမယ့် လူနဲ့တူအောင် ဖြစ်တာမျိုး၊ သူက လူနဲ့တောင်
မတူချင်ဘူး”

“ဖေဖေ ခုနပြောတဲ့ စိတ်မောမှု စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုမျိုး သမီးလည်း
တစ်ခါတလေကျရင် ခံစားရတယ် ဖေဖေ၊ သူ့ရှေ့မှာ သိက္ခာကျရမှာမျိုး ဖြစ်မှာ
စိုးလိုက်ရတာ ”

ဦးဘုန်းလတ်က သမီးဖြစ်သူကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒီကောင်လေးကို သမီး ခေါင်းပဲညိတ်ညိတ်၊ ခေါင်းပဲ ခါခါ၊ ဖေဖေ ဘာမှ
မကန့်ကွက်ဘူး သမီး”

“ခေါင်းပဲ ခါခါ...”

“မှန်တယ်၊ ခေါင်းခါလိုက်လည်း ဖေဖေက သမီးကို အပြစ်မတင်ဘူး၊
ဒီလောက် လူတော်လူကောင်းကို ငြင်းရသလားလို့ ဖေဖေ မတွေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်၊ တသက်လုံး အတူနေဖြစ်ရင် ငါ့သမီး ခုအနေမှာ
ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာရသလောက် ချမ်းသာပါ့မလားလို့”

ဝေဆာက ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ငိုငင်ငေးနေသည်။

“သူ့ကို ရွေးချယ်ပြီးရင် သမီး တစ်သက်မှာလည်း အမှားဆိုလို့

သေးသေးမွှားမွှား အမှားကလေးမျိုးတောင် မမှားမိအောင် နေပေတော့၊ ကဲ...
ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပေါ့။ ခုန သမီးပြောမလိုဟာ ဘာတုန်း...”

“နေ့လယ်က စာတိုက်က လာလို့ ဖေဖေ လက်ခံထားတာ ဖိတ်စာလေ
ဖေဖေ၊ နုထွေးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ၊ သူက မန္တလေးမှာ ဆောင်မှာ ဖေဖေရဲ့၊
သတို့သားရဲ့ အိမ်မှာပဲပေါ့။ ခြံထဲမှာ ဧည့်ခံမယ်”

“အင်း...”

“အဲဒါ.. သမီး သွားရမလားလို့”

“သွားချင်သွားပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးလည်း ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အကြာကြီး
ခွင့်ရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အလွန်ဆုံး လေးငါးရက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သမီးမှာလည်း ခွင့်ရှိနေတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်
မတိုင်ခင် ကြိုသွားပြီး မင်္ဂလာဆောင်အပြီး နောက်တစ်ရက် ပြန်ပေါ့၊ အဲဒါ
သွားချင်လို့၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းထဲက နုထွေးတစ်ယောက်ပဲ အရင်းနှီးဆုံး
ရှိတာမို့လို့”

“သွားပါ သမီးရဲ့၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ ဖေဖေဘာသာ ချက်စားမယ်၊
ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သွားသာ သွား၊ ခရီးသွားရတာ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တယ်၊
စိတ်ပေါ့ပါးစေတယ်၊ သွားရင် ဘာနဲ့ သွားရမလဲ”

“နုထွေးစာထဲမှာ ရထားလက်မှတ် သူ စီစဉ်ပေးထားတယ်တဲ့၊ ဒီက
တခြားသူသူငယ်ချင်း တချို့နဲ့ အတူသွားရမယ်”

“အဖော်လည်းရှိတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ သွားပါ သမီးရဲ့”

အခန်း(၂)

ခြံကြီးထဲကို ကားကွေ့ဝင်လိုက်တာနဲ့ မွေးအိကြိုက်လှောင်နေသည့် ရနံ့တို့က ဝေဆာ့နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။ အောင်မလေး.. ဂျုံနံ့၊ ထောပတ်နံ့၊ ချစ်နံ့၊ ချောကလက်နံ့၊ ကရင်းမံနံ့တွေ ရောပြွမ်းနေတဲ့ မုန့်နံ့တွေက ခေါင်းမူလောက်အောင်ပင် မွေးအီလှပါရဲ့။

ခြံထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကြီး တစ်လုံး၊ မုန့်ဖုတ်တဲ့နေရာ ဖြစ်နိုင်သည့် ဂိုဒေါင်သဏ္ဌာန် အဆောက်အအုံ ခပ်လတ်လတ်က တစ်ခု၊ ခြံရဲ့ စည်းရိုးမျက်နှာစာတန်း တစ်လျှောက်လုံးကိုတော့ မှန်ချပ်များနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော မုန့်ဆိုင်ခပ်လှလှတစ်ခုက နေရာယူထားပါသည်။

ဝေဆာက ဆင်ဝင်အောက်ထိ ကားကို မသွားဘဲ လမ်းခုလတ်မှာတင် ရပ်ကာ လက်ထဲက စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်ပါသည်။ နုထွေး ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာလေး။ အောက်မှာ ဝေဆာ သွားဆက်သွယ်ရမည့် လူရဲ့ လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်တာ။

“မိုးသောက်

That's My Favourite မုန့်တိုက်၊

ခြံ (.....)၊ အင်းစိန်လမ်းမ၊ ကမာရွတ်၊

Phone (.....)

(.....)

ဖုန်းနံပါတ် ပါတာမို့ နေ့လယ်က နှစ်ခေါက်တောင်မှ ဝေဆာ

ဖုန်းဆက်ပါရဲ့။ အပေါ်ဖုန်းနံပါတ်က ဆိုင်မှာပါ တဲ့။ ဒါက အိမ်ပါ တဲ့၊ ဆိုင်နဲ့ အိမ်က ဒီလောက် ကပ်နေတာများ အောက်ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့ “ကိုမိုးသောက် မုန့်ဖိုထဲ ရောက်နေပါတယ် တဲ့။

ကဲ... တော်ပြီ၊ ညနေမှပဲ လိုက်သွားတော့မယ်ရယ်လို့ ထပ်မဆက်တော့ပါ။ ဒီ ကိုမိုးသောက် ဆိုတဲ့ လူနဲ့လည်း တွေ့ကိုတွေ့မှ ဖြစ်မှာလေ။ နုထွေးတို့များ စီစဉ်လိုက်တာ အပိုင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူခရီး မသွားကြခင် တွေ့ဖူးနှင့်တော့ ပိုကောင်းသည်။

အတူသွားရမှာ လေးယောက်လို့ နုထွေး စာမှာ ဆိုပေမယ့် ဆက်သွယ်ဖို့ နာမည်၊ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်တို့ကိုတော့ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ပေးထားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ဘယ်သူမှန်း မသိ။

ကိုမိုးသောက် ဆိုတာကရော ဘယ်သူလဲ။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေး။ နုထွေးတို့ကတော့ ဘေးဘီဘယ်ညာ မကြည့်။ ရမ်းသန်းလုပ်ချမြဲ ထုံးစံအတိုင်း ကျန်သုံးယောက်ကို မသိရဘဲ ဝေဆာ့မှာ အတူတွဲ၍ ခရီးသွားရလေတော့မည်။

“အစ်မ... ဘာကိစ္စလဲ၊ ဒီနားက မုန့်ပို့တဲ့ကားကြီး အဝင်အထွက်ရှိတယ်၊ ဒီမှာ ကားရပ်လို့ မရဘူး အစ်မ”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှုပ်ဖြူလက်တိုလေးနှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီရှည် နက်ပြာ ဝတ်ထားသော ဝန်ထမ်းသဏ္ဌာန် လူရွယ်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဪ... တို့က လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ခင်ဗျ”

“ကိုမိုးသောက်တဲ့၊ ဒီမှာ ရှိလား”

“ဪ... ဟုတ်၊ ရှိပါတယ်၊ အစ်မကားကို ပြန်ပတ်ထွက်ပြီး ဆိုင်ရှေ့ ပလက်ဖောင်းပဲ လာရပ်လိုက်ရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်၊ ကိုမိုးသောက်ကလည်း

ဆိုင်ထဲမှာပါပဲ”

“ဪ... ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ဆိုင်ရှေ့က ဆင်းဝယ်နေတဲ့ ကားတွေ ရပ်ထားတော့ အတော်ဝေးဝေး ကျော်ရပ်ရတော့မှာ၊ ပြန်လျှောက်ရဦးမယ်”

ဝေဆာက မကြည်မလင်လေး ပြောမိသည်တွင်...

“အဟဲဟဲ... သိပ်တော့ ဝေဝေး မရပ်ရပါဘူး အစ်မ၊ ကျွန်တော် ကားရပ်ဖို့ ကြည့်ပေးရမလား”

“နေပါစေ၊ အဆင်ပြေအောင် ရပ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဝေဆာက ဆက်မောင်းဝင်သွားကာ ဂိုဒေါင်ရှေ့က ပတ်ထွက်ပြီး ယပ်ဘယ်လ်ဂိတ် ခြံရဲ့ အထွက်ဂိတ်ပေါက်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ရကာ ကားသုံးစီးစာလောက် ကျော်သော နေရာလွတ်တစ်ခု၌ ဝင်ရပ်လိုက်ရပါသည်။

ကားကို သော့ပိတ်ဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ဖြင့် သူတို့ 'That's My Favourite' ရဲ့ မုန့်ရနံ့တွေချည်းပဲ ကြီးစိုးယစ်မှုးနေသည်။ ဗိုက်ဆာနေတဲ့သူ ရှူမိရင်တော့ သွားရည်ကျစရာပဲ။ ဗိုလ်တင်းနေတဲ့လူ ရှူမိရင်တော့ အီနောက်သွားနိုင်သည်။

ဒီနားမှာ ဝေဆာတို့ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက မုန့်တိုက်တစ်ခုတော့ ရှိသား။ နာမည်က ဒီလိုမဟုတ်။ ပေါင်မုန့်နှင့် ပလိန်းကိတ်၊ အဆော့တက်ကိတ်လောက်ပဲ ရိုးရိုးရောင်းတဲ့ သာမန်ကိတ်မုန့်ဆိုင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ခွဲ၊ သုံးနှစ် စသဖြင့်လောက်မှာမှ ဒီလိုနာမည်ပြောင်း ပုံပြောင်း၊ မုန့်သစ်တွေလည်း ထပ်မံတီထွင်၍ တင်ကာ လက်ရာအရသာပါ ပြောင်းသွား၍ လူကြိုက်များလာခဲ့ပါသည်။

နာမည်ကြီး မုန့်တိုက်တစ်ခု ဖြစ်လာကာ ပလာဇာတချို့မှာလည်း

ဆိုင်ခန်းဖွင့်လာသည်။ တစ်မြို့လုံး တဖြည်းဖြည်း မုန့်ဆိုင်ငယ်များကိုလည်း ဖြန့်၍ တင်ရောင်းလာပါသည်။

That's My Favourite ဆိုတဲ့ စာတန်း အပြာလွင်တောက်တောက်နှင့် မုန့်ဖုတ်သမား တစ်ယောက် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်နေတဲ့ ရုပ်ပုံ ဆွဲထားသော မုန့်ပွိုကားများကိုလည်း တွေ့ဖူးလာပါသည်။ ဝေဆာကတော့ ကိတ်မုန့်တို့ ဘာတို့ကို သာမန်လောက်ပဲ ကြိုက်တတ်သော်လည်း ဖေဖေကတော့ဖြင့် ဒီမုန့်တိုက်က Swiss roll ကို အတော်ကြိုက်လေရာ ရံဖန်ရံခါ ဝေဆာအပြင်က ဝယ်လာပေးရသည်။

ဒါပေမယ့် မုန့်အရောင်းဆိုင်များမှသာ ဝယ်ယူပြီး ဒီပင်ရင်းမုန့်တိုက်ကိုတော့ လမ်းမသင့်၍ တစ်ကြိမ်မှ လာမဝယ်ဖူးပါ။ ဝေဆာ ဆိုင်ရဲ့ မုန့်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်လျှင် ဆိုင်ထဲမှာ ခုနက ကားလာရွှေ့ခိုင်းတဲ့ ကောင်လေးကို မတွေ့။

ဝေဆာက မုန့်မှန်ဗီရို ရှိုးကွေ့စ်တွေရှေ့ လျှောက်သွားပြီး တစ်နေရာမှာ ရပ်လိုက်လျှင်...

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”
အရောင်းဝန်ထမ်းအားလုံး ယောက်ျားလေးချည်းပင်။
“ကိုမိုးသောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့”
“မုန့်ဖိုထဲမှာပါ ခင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စ ရှိပါလဲ”
“ကိစ္စရှိလို့ပါ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဆိုင်မှာ၊ မုန့်ဖိုမှာနဲ့ လွဲနေတယ်၊ ခုနကားကို အထဲဝင်သွားတော့လည်း အပြင်ပြန်ထွက် မုန့်ဆိုင်ထဲမှာဆိုလို့”
“ဟုတ်ကဲ့... အခု မုန့်ဖိုထဲ ရောက်သွားလို့ပါ ခင်ဗျာ”
“ရောက်သွားရင်လည်း သွားခေါ်ပေါ့”
ဝေဆာက စိတ်မရှည်တော့သလို တုေးတိဆိုလျှင်...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဖြင့် ခဏနော်၊ ခဏလေး၊ ဒီမှာ ရောင်းနေတဲ့သူတွေ မနိုင်လို့။ ဪ... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ.. လာပြီ”

ကောင်လေးစကားကြောင့် သူ လှမ်းကြည့်ရာကို ပေဆာလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင်ရဲ့ နောက်ပေါက်တစ်ခုထဲက ထွက်လာသော မုန့်ဖုတ်ဦးထုပ်ဖြူ၊ ဝတ်စုံဖြူ ရင်ဘတ်မှာ စည်းထားတဲ့ အေပရစ်အဖြူနှင့် လူတ်စယောက်က ဧရာမမုန့်ဗန်းကြီးတစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်မြှောက်ကာ ကောင်တာနောက် ဝင်လာကာ...

“အီကလဲဗန်း ရောက်ပါပြီ”

အောင်မြင်သော အသံကျယ်ကြီးနှင့် စားပွဲထိုသံပါပါ အော်လိက်လေသည်။

“ကိုမိုးသောက် ဒီမှာ ဧည့်သည်”

“ဧည့်သည်....”

သူက မုန့်ဗန်းကြီးကို ကောင်တာနောက်မှ ချကာ မုန့်စင်တွေပေါ် စီတင်ဖို့ ပြင်နေရာမှ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကို လှမ်းစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ပေဆာ့ကိုလည်း မြင်သွားပါသည်။

မျက်လုံးများပါ သိမ့်သွားအောင် ပြုံးရင်း သူ့ရဲ့ လက်အိတ်ဖြူစွပ် လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်က အေပရစ်မှာ သုတ်ခါကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ရှင်က ကိုမိုးသောက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ မှန်ပါတယ်”

သူက ခပ်မြူးမြူး၊ ပေဆာ့မှာသာ နုထွေး ငါ့ကို ဘယ်လိုလူနဲ့ တစ်ရထားတည်း ခရီးသွားဖို့ စီစဉ်ပါလိမ့်လို့ အလိုမကျလေး

မျက်မှောင်ကွေးကုတ်ရသည်။

“ကျွန်မနာမည်တော့ ရှင် သိချင်မှ သိမယ်၊ ကျွန်မ ဘုန်းဝေဆာလတ်ပါ”
“ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မ ဘုန်းဝေဆာလတ်ပါ”

ကောင်တာနောက်မှာလည်း ရောင်းသူ ဆယ်ယောက်ထက်မနည်း၊
ကောင်တာရှေ့မှာလည်း ဝယ်သူ အယောက်နှစ်ဆယ်ထက် မနည်း။ မုန့်ထည့်
မုန့်ရှိုးကွေ့ကောင်တာ ရှည်၍ သာ လူတွေ ပြတ်ခဲမနေတာ။

ဒါပေမယ့် လူနှစ်ဆယ်လောက်ထံမှ...

“အီကလဲ ဆယ်ခုပေးပါ”

“ချောကလက်ကိတ် တစ်တုံး၊ ဆွစ်စ်ရိုးလ်တစ်လုံး”

“ကွတ်တီးရိုးရိုး နှစ်ထုပ်၊ ချစ်ကွတ်တီး နှစ်ထုပ်”

“ထောပတ်ပေါင်မုန့်”

“မွေးနေ့ကိတ် အော်ဒါလုပ်ထားတာလေး မရတနာထိုက်စံ စာတန်းနဲ့၊
ယုန်ပုံ သုံးပေါင်ကိတ်မုန့်၊ ရော့ ဘောက်ချာ”

“နာနတ်သီးဝိုင် တစ်ခုပေးပါ”

အဲသလို အသံတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေလေရာ
တစ်ထောင့်ထွာလောက်ပဲ ခြားတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အပြန်အလှန် စကားသံဟာ
မနည်းနားစိုက်နေရတဲ့အပြင် ဝေဆာမှာ ဘေးကလူတွေ တိုး၍ ဘယ်ဘက်ရွေ့လိုက်၊
ညာဘက်ယိုင်လိုက် ဖြစ်နေပါသေးသည်။

ဝေဆာက စိတ်ရှုပ်စွာ အသံကို မြှင့်ရင်း...

“ဒီမှာ ရှင် အပြင်ထွက်လာပြောလို့ မရဘူးလား”

“မလွယ်ဘူးခင်ဗျာ၊ နောက်ကနေ တစ်ပတ်ကြီး လာရမယ်”

“ကျွတ်... ခက်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ကျွန်မဟာ ဘုန်းဝေဆာလတ်”

“ဪ... ဘုန်းဝေဆာလတ်၊ ဝေဆာဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“ဪ... နုထွေးနဲ့ ကျော်ဇင် ပြောထားပါတယ်၊ ခင်ဗျား လာမယ်ဆိုတာ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သူက လက်အိတ်စွပ် လက်ကြီးကို ကျော်ကာ ရှေ့ထိုးထုတ်ပေးနေ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ ရည်ရွယ်တာသိလျှင် ဝေဆာက ရိုင်းရင်လည်း ရိုင်း၊ ရှုံ့မဲ့လေးနှင့် သူ့လက်ကြီးကို လက်ဖျားထိပ်လေးနှင့် တွန်းထုတ်လိုက်ရင်း...

“အရေးထဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မနေပါနဲ့၊ ကျွတ်... စကားပြောလို့လည်း မရဘူး၊ ဒုက္ခပဲ”

“ခင်ဗျား ခဏစောင့်နိုင်လား”

“ဘယ်စောင့်နိုင်မလဲ ရှင့်”

ထိုစဉ်...

“ကိုမိုးသောက် ဒိုးနှစ်နှစ်ဗန်းလောက် ယူပေးပါဦး”

“ဟေ...”

“ဒိုးနတ်နှစ်ဗန်း၊ သကြားတစ်ဗန်း၊ စတော်ဘယ်ရီတစ်ဗန်း ယူခဲ့”

ဤတွင် သူသည် ဝေဆာကို အားတုံ့အားနာပြုံးနှင့် နဖူးထိပ် လက်ဖျားကပ် အလေးပြုပြကာ...

“ခဏလေးဗျာ၊ ခဏလေး၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ခဲ့ပါမယ်”

“ကိုမိုးသောက် ခိုးနတ် လိုပါတယ်ဆို”

“အေးပါကွာ၊ ရမယ်၊ ရမယ်”

သူ့အရပ်မြင့်ကြီးမှ အားမနာ သူ့ခါးလောက် ချာတိတ်ငယ်ရဲ့ စိတ်မရှည်သလို အသံအဆုံးမှာ သုတ်ခြေတင် ထွက်ပြေးသွားသော ထိုသူကို ဝေဆာက မျက်လုံးလေးတွေ ပင့်၊ မျက်လုံးပြူးကျယ်ကာ ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူဟာ ဆိုင်ရှင် (သို့မဟုတ်) ဆိုင်ရှင်တူသား စသဖြင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ တစ်ချက်။ အရောင်းကောင်လေးတွေ ဝတ်မထားတဲ့ ဦးထုပ်တွေ၊ အေပရစ်တွေ ဝတ်ထားသည်။ နှစ်အချက်။ ရောင်းတဲ့ကောင်လေးတွေက သူ့ကို ပြောရဲဆိုရဲ စိတ်မရှည်ရဲ ရှိသည်။

နုထွေး... နုထွေး...။

နင် ရွေးချယ်ပေးတဲ့ ငါ့ခရီးသွားဖော်က ဘာလဲ။ ဘယ်လိုဟာလဲ။ နုထွေး စာထဲမှာတော့ သူနဲ့လည်း ခင်တယ်၊ ကိုကျော်ဇင်နဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းလို ဆိုသည်။ ခဏစောင့်ရပြီးလျှင်...

“လာပြီ.. လာပြီ... သကြားခိုးနတ်နဲ့ စတော်ဘယ်ရီခိုးနတ်”

ပြောပြောဆိုဆို အသံကျယ်ကြီးနဲ့အတူ မိုးသောက်က ဆိုင်နောက်ဘက်မှ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဒီတစ်ခါ လက်တစ်ဖက်မှာ တစ်ဗန်းစီ။

“ဘာလိုသေးလဲ၊ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ နော်...၊ ငါ ခဏ ဧည့်သည် စကားပြောဦးမယ်၊ အရေးပေါ်လိုရင် တစ်ယောက် ခဏပြေးယူပေးလိုက်ပေါ့ကွာ”

မိုးသောက်က ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်နောက်ဘက်ထဲ ပြေးဝင်သွားကာ ခဏအကြာ ဆိုင်ရှေ့ပေါက်က ပြန်ဝင်လာသည်။

“ကဲ...”

“ကျွန်မတို့ ပလက်ဖောင်းမှာပဲ ခဏထွက်ရပ် ပြောကြရအောင်လား၊

ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏလေး၊ ဟေ့... ဖိုးကျော်၊ ဘူးတစ်ဘူးထဲ အီကလဲ၊ ဒိုးနတ် နည်းနည်းစီထည့်၊ ချစ်ကိတ်နှစ်တုံး၊ သတ်သတ်ထည့်၊ ပြီးတော့ ချောကလက် ပလိန်းကိတ်၊ ချစ်ကွတ်တီး သုံးထုပ်လောက်လည်း ထည့်”

သူ ပြောသမျှ ကောင်တာနောက်က ကောင်လေးက လျင်မြန်သွက်လက်သော လက်များဖြင့် စက်တပ်ထားလို ထည့်သည်မှာ ချက်ချင်း မှန်ဗီရိုပေါ် တစ်ဘူးပြီး တစ်ဘူး၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အပြာနုတို့ဖြင့် ရောက်လာသည်။

“ရော့... မေဝဆာ”

“ဟင်...”

အလုပ်ရှုပ်နေရပြန်ပြီလို့ မကြည်မသာလေး ဖြစ်နေသော ဝေဆာက သူ့ကို ပေးဖို့လို့ လုံးဝမထင်ထားတာပါ။

“ရော့...”

“အို... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ... မုန့်ပဲဗျာ၊ စားဖို့ပေါ့”

“ဟယ်... နေပါစေ.. ဟင့်အင်း”

“ယူပါဗျာ၊ မိတ်ဆွေသစ်ဖြစ်ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်၊ အတူခရီးသွားကြရမယ့် သူချင်းပဲ။ ရင်းရင်းနှီးနှီး သဘောထားပါ၊ ရော့ပါ၊ ဘာကြိုက်မှန်း မသိတော့ စုံစုံလေး”

“အိုး... ကျွန်မက ဖေဖေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း၊ မုန့်တွေက အများကြီးပဲ၊ မကုန်နိုင်ပါဘူး၊ ဟို... တစ်ဘူးလောက်ပဲ”

“အို... ကုန်ပါတယ်၊ သုံးလေးရက် ထားလို့ရတယ်၊ ခင်ဗျား

အဖေကတော့ ဘာကြိုက်တတ်လဲ ဟင်”

ရယ်မြူးရွှင်လက်ကာ ဖော်ရွေနှုန်းညံ့လှတဲ့ သူ့မျက်လုံးထဲက
အရိပ်အယောင်က ခင်မင်ဖို့ ကောင်းလှသည်နှင့် ဝေဆာ မငြင်းတော့ဘဲ
ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့်ပင်...

“ဟို... ဖေဖေကတော့ ဒီဆိုင်က ဆွစ်စ်ရီးလ် ကြိုတကယ်”

“ဆွစ်စ်ရီးလ် နှစ်ခုဟေ့”

“အာ.. တစ်ခုပဲ တော်ပါပြီ”

“ကြိုက်တဲ့ဟာ များများယူသွားပေါ့၊ ဒီလို အမြဲလက်ဆောင်ပေးဖို့
ကြိုနေမှာမှ မဟုတ်တာ”

နှစ်ယောက်သား ပလက်ဖောင်းပေါ် အထွက်တွင် သူ့လက်၌
သူတို့ဆိုင်နာမည်ပါ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် ပြာတောက်တောက်တွေ
လေးငါးအိတ်တောင်မှပင်။ အင်း.. ဟိုဘက်ဘေးခန်းက အန်ကယ်လ်စီးနှင့်
ဂျစ်ဂျစ်တို့ မြေးအဘိုးကိုပါ လက်ဆောင်ခွဲပေးမှ ဖြစ်မည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ မုန့်ဖုတ်အဝတ်အစားကြီးနှင့် မိုးသောက်ကို
လူတချို့က ပြုံးစိစိ ကြည့်သွားသည်။ ဦးထုပ်ဖြူဟာ အပေါ်မှာ အတွန့်အပွင့်နှင့်
ပုံစံက ရယ်ရပါသည်။

“ရှင်က ဒီမုန့်တိုက်မှာ... ဟို... ဘာလဲဟင်”

ဝေဆာက သိချင်တာကို ဘွင်းဘွင်းပဲ မေးချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က မုန့်ဖုတ်သမားလေ၊ ဘေကာပေါ့... အဟင်း”

သူကလည်း မဆိုင်းမတို့ သွက်လက်စွာပဲ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။
ဪ... သူက မုန့်ဖုတ်သမား၊ ပညာရပ်တစ်ခုရဲ့ ပညာရှင်တော့ ပညာရှင်ပေါ့။
ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဒီအဆင့်ထက် ပိုပါစေလို့ မေးမေးချင်းပဲ ဆုတောင်းလိုက်တာ။

မပြည့်တော့ဘူး။

မုန့်ဖုတ်သမားထက်စာရင် မုန့်တိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးနဲ့ပဲ ပေါင်းချင်လို့တော့
မဟုတ်ရပါ။ လျှပ်တစ်ပြက် ခင်မင်ဖို့ ကောင်းနေတဲ့ မိတ်ဆွေသစ်ကို
ဒီထက်အဆင့်မြင့်စေချင်တဲ့ စေတနာပါ။

ဝေဆာက မိုးသောက်ကို သန့်ရှင်းရင်းနှီးစွာပင် ပြုံးပြလိုက်ရင်းက...

“ဒါနဲ့... နုထွေးတို့ ဘယ်လိုပြောလဲ ရှင်”

“ဖိန်းနဲ့ခါ ညရထားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်မယ်လေ”

“လေးယောက်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် လေးယောက်၊ ရစ်ကီနဲ့ အေမီလည်း ပါတယ်”

“ရက်ကီနဲ့ အေမီ...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က လင်မယား၊ ဟို... ဇနီးမောင်နှံ၊ ပြီးတော့
ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ ညရထားမို့ ကျောဇင်တို့က အိပ်ခန်းတွဲ
ယူပေးထားတယ်”

“ဟင်... ကျွန်မက တစ်ယောက်နဲ့မှလည်း မသိဘူး”

“အေမီကိုသိမယ် ထင်တယ်၊ နုထွေးကတော့ သိသလိုလို ပြောတယ်။
မြန်မာနာမည် ရှိသေးတယ်။ အင်း...ဇာဇာ၊ အဲ... ဇာခြည်ဝင်း၊ အဲ... အဲ...
ဇာခြည်နှင်း... ဇာခြည်နှင်း”

“ဪ... ဇာခြည်နှင်း၊ သိတယ်၊ သိပြီ၊ နုထွေးနဲ့တော့ အဆောင်သူတွေမို့
တက္ကသိုလ်တုန်းက ပိုရင်းနှီးကြတာ၊ ကျွန်မနဲ့က နည်းနည်းတော့ ခင်ပါတယ်။
ဪ... ဇာခြည်နှင်းပါတော့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်မက တစ်ယောက်မှ မသိတဲ့
သုံးယောက်တွဲအုပ်စုနဲ့ အတူသွားရမှာလားလို့”

“သွားရတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ခုပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က သိနေပြီလေ”

“သိရုံကလေးဟာကို”

“ဪ...တခြားဘာလိုသေးလို့လဲ”

သူက ရိုးရိုးသားသားပင် မသိသလို ပြုံး၍ မေးသည်။

“လိုတယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ရှင်၊ မသိတဲ့ သူနဲ့စာရင် ရင်းနှီးတဲ့သူနဲ့ သွားချင်တာပေါ့၊ အဲဒီ တော့ ဟို.. ရထားလက်မှတ်တို့ ဘာတို့က ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မက ဘာလုပ်ဖို့ လိုသေးလဲ”

“ရထားလက်မှတ်က နှုတ်အားဖြင့်တော့ ကျော်ဇင် ပြောထားပြီ၊ အိပ်ခန်းတွဲ စီစဉ်ပေးဖို့ သူ့ဦးလေး မီးရထားအရာရှိကို ပြောပြီးပြီတဲ့၊ လက်မှတ်ဝယ်ဖို့တော့ အခုပဲ ခင်ဗျား မှတ်ပုံတင်ကို ကျွန်တော့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပေးထားခဲ့ပေတော့။ မပေးခဲ့ချင်ရင်တော့ လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ထပ်ချိန်းတွေ့နေကြရမယ်။ ပေးခဲ့ရင်တော့ လက်မှတ်ဝယ်ထားပြီး ရထားပေါ်ကျမှပဲ ခင်ဗျား မှတ်ပုံတင် ပြန်ပေးတော့မယ်”

ဝေဆာက တစ်ခဏ စဉ်းစားလိုက်ကာ ခေါင်းလေး ဆက်ပြီး သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မှတ်ပုံတင်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ပဲ ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“လက်မှတ်ဖိုးကိုရော”

“ဒါက ကျော်ဇင် ပေးတာ၊ သူတို့က စရိတ်ခံပြီး ခေါ်ချင်လို့တဲ့”

“ဒါဖြင့် ပြီးပြီပေါ့”

“ပြီးပြီး ဖိန်းနွဲ့ခါကျရင် ခင်ဗျား ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့ ရန်ကုန်-မန္တလေး အဆန်ရထားရှိရာကိုသာ တန်းလာခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မ သွားမယ်”

“ရော့လေဗျာ၊ မုန့်တွေ ယူပါဦး”

“ရှင် ပေးတာတွေ တကယ့်ကို များတယ်၊ အဲဒီ နေ့ထိတောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ နေ့ ကျွန်မ သွားရင်လည်း ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ”

“သိပ်ပိုနေရင်လည်း အိမ်နားနီးချင်း လက်ဆောင်ပေးရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် မိတ်သစ်ဆွေသစ် အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်လက်ရာ ကိုယ်လုပ်တဲ့ မုန့်မို့ ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ လက်ဆောင်ပေးတာပါ”

“ဒါ... ရှင်လုပ်တဲ့ မုန့်တွေပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း... ဒါနဲ့ ရှင် ခရီးသွားတော့ ဘယ်သူ မုန့်ဖုတ်မလဲဟင်”

ဆံပင်လေး တလွင့်လွင့်နှင့် တကယ်ကို စိတ်ဝင်တစား သိချင်ပုံ မေးနေတဲ့ ဝေဆာ့ကို မိုးသောက်က ပြုံးကြည့်ရင်း...

“အချိုးအဆနဲ့ အတိအကျ သင်ထားတဲ့ လက်ထောက်တပည့်တွေ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

*